

צפרה אציונות

אצדה הונארי

סיפרה לילין גאסק
ציורים וילי פוגני

לפי אמונת האיכרים בהונגריה כל אדם הוא בעל כוכב,
שנופל מהשמיים כשהוא מת.

דובים, חזירי-בר וחיות אחרות החיות
בסביבה.

היו אלה עשרה
אחים הרפתקנים
והם תקעו בקרנות
שלהם ושרו שירים
על גבורות של
לוחמים נועזים,
וציידים אמיצים,
כשפילסו את דרכם
ביער הצפוף.
אך פתאום הם
הגיעו לרחבה גלויה
ושירתם פסקה

ורגליהם התאבנו. מעל צמרות האורנים ראו
שתי פסגות הרים מוארות בשמש הצהריים.
אך רחוק יותר, בעומק השמיים הכחולים ראו
להקה של פיות, היפות יותר מאשר עין אדם

בהרי קרפטים הפראיים, שם איפה שפסגות
ההרים מגיעים עד השמיים הכחולים זורם
בזעם רב הנהר של עשרה המעיינות
במדרונות התלולים, ומכרסם את שתי גדותיו.
אך בסוף גם הרעש שלו נבלע בשקט של
האזור, בו פרט לנהמה של חית פרא השקט
מופרע רק לעתים רחוקות.

במקום המרוחק בו ההרים בווק ומטרש
לוחצים ידיים זה לזה, ודרך יערות עבים
הדבקים למדרונות שלהם המפל יורד לתהום.
הסלעי הפותח את לסתות רחבות לקראתו.
גבוה מעל הצוקים, מעבר המים מלווה
במתזים וקשתות, בעלות צבעים מרחיבים
וניתן לראות ערפלים חלשים, כמו פיות ההר,
במקומות בהם המים הקרים מתערבבים במי
מעיינות החמים.

לפני זמנים רבים באזור הזה חיו פיות רבות.
יום אחד באו לשם עשרה ציידים שעקבו אחרי

ראתה אי-פעם.

הן עמדו על הפסגות וזרקו זו לזו כדורי בדולח
מעל הבקעה וכשהשמש האירה את הכדורים
חשבו האחים שמעולם לא ראו עוד קשת
צבעים כה נהדרת.

הם עמדו עם פיות פעורים והביטו בהנאה
במראה זה. ופתאום פיה אחת התיישרה על
כדור הבדולח ועפה עליו לפסגה שכנגד. פיות
אחרות באו אחריה, כשהן צוחקות כמו שרק
פיות יכולות, ולבם של הציידים נהנו המראה.
אך פתאום, כאילו בפקודה אחת הם תפסו
את קשתותיהם, שמו חצים למיתרים ועשרה
חצים הועפו ישירות אל כדורי הבדולח.
כעבור רגע לפני כל אחד מהאחים מונח היה
כדור אחד, אך הפיות נעלמו והמראה הנהדר
לא היה יותר.

הצעירים שמו את הכדורים בתרמילים שלהם
ורק נאנחו על השטות שעשו ובה הפסיקו
מראה כל כך מיוחד. הם נשארו שם עוד זמן
מה במחשבה שאולי הפיות תופענה שוב, אך
בסוף, בלבבות קשים, הלכו לדרכם.

צורך במילים כשלב מדבר אל לב והם כולם ידעו שמצאו את תשוקתם של נפשותיהם.

עכשיו ביחד הם נכנסו לארמון שם פגשו אותם משרתים רבים, אשר הזמינו את הצעירים להתרענן אחרי דרך ארוכה. הם הביאו להם בגדים מפוארים, גלימות מקושטות בפנינים וברקת והגישו גם חרבות המשובצים ביהלומים ואודם.

האחים הובאו עכשיו לאולם נשפים, שם הכל היה כבר מוכן למסיבת חתונות. והצעירים בקושי יכלו להאמין כאשר נאמר להם כי הנערות יהיו לכלות שלהם עוד באותו הערב.

לאט התארכו הצללים, חיות בר עברו את השביל בו הלכו העשרה, אך הם לא שמו לב על כך, ורק חשבו על המעשה הנמהר שמנע מהם את המראה המופלא. הכדורים שבתרמיליהם היו רק תמורה עלובה לעומת הפיות המרקדות.

הצעירים הלכו שקועים במחשבותיהם כך שלא הרגישו כלל שהגיעו לקצה היער. אך לקריאה פתאומית של אחד מהם הרימו את עיניהם והנה. לפנייהם עמד ארמון שעין אנושית עוד לא ראתה. הקירות היו מכוסים באזוב ומחוספסים כמו אלה של ההרים, אך פה ושם ניתן היה לראות צריחים עגולים שזרחו ונצצו כמו כדורי בדולח שבתרמיליהם. כיפה, כמו יהלום ענק, התנוססה מעל הארמון ובה השתקפו קרני השמש השוקעת. אך עיניהם של האחים ראו גם את הנערות-הפיות שהביטו עליהם מהקירות החיצוניים. בקריאת שמחה הם רצו אל שער הארמון. הוא היה פתוח וללא שמירה, ותוך רגע כל אחד מהאחים חיבק בזרועותיו אחת הנערות. אין

בשמוע זאת הנערות בכו וביקשו שהיא לא תפיל את כוכביהן מהשמיים. אך המלכה הסבירה שהדבר אינו בכוחה ושהיא אינה יכולה להציל אותן מהעונש שאי-ציות שלהן מביא.

באותו לילה כל האחים חלמו אותו החלום. בחלומם הופיע בפני כל אחד מהם טורול, ציפור המלחמה וצרח להם קריאה לקרב, קריאה ששום גיבור לא יכול לסרב למלא. הקריאה הצרחנית הייתה עדיין באוזניהם כשקמו בבוקר וכל אחד אמר לאישתו

שנקרא ללכת. הנערות-פיות הבינו היטב שלא יראו אותם יותר לעולם ובלב כבד נפרדו מהם והביטו כשהם נעלמים ביער שמעולם לא נראה כל כך קודר.

הם אכלו ושתו בשמחה כי עוד לא ראו מסיבה כל כך עשירה. קערות זהב נעו על השולחן כאילו מועברים בידיים נעלמות, צלחות וכוסות היין מילאו את עצמן. מספיק היה רק לרצות והנה.. לפני כל אחד עמד אוכל ומשקה לפי רצונו.

עברו ימים מאושרים רבים והאחים שכחו את הכל מלבד המזל שהוביל אותם לארמון הפיות. הכלות היו טובות ויפות והכל היה נמשך אילו רק חשבו על הזמן הקנאי העלול לקלקל הכל, גם לאלה המאושרים ביותר. הפיות היו בנות מלכת הכוכבים, שלא נמצאה במקום כאשר הציידים הצעירים הופיעו לפני הארמון. בינתיים נודע לה מה קרה. בחיפזון היא גלשה על קרן הירח והופיע לפני בנותיה לקראת הערב.

"ילדות מסכנות אמרה "איזה מעשה שטות עשיתן? האם אינכן יודעות כי לא ניתן לזווג פיה עם בן תמותה, ומי שעושה זאת חייב לעזוב לתמיד את חברת בני אלמוות?"

אזי הגיעה על קרן הירח מלכת הכוכבים
והביטה ברחמנות על בנותיה. היא לא יכלה
להתאפק ובכתה על גורלן ובסוף נישקה את
כל אחת מהן במצחה. היא נגע בכל אחת מהן
בשרביט הקסמים שלה, והבנות הישנות הפכו
למעיינות. שבע מהן היו קרות כמו קרח, אך
שלוש הצעירות הפכו למעיינות חמים.

עד היום, שם איפה שנפגשים הרי נווק
ומטרש אפשר לראות עשרה מעיינות,
שהמקומיים קוראים להם "עשר האחיות",
נובעות מים שמתערבבים יחד לנהר אשר
עובר לאורך העמק, רחוק למטה.

עברו שבעה ימים ושבע לילות. הנערות לא
יכלו לסבול את פחדן שבלבותיהן. מעולם עוד
לא הרגישו בפחד אך עכשיו טעמו את מרותו,
לעצמן ולא להן כל כך אהבו.
הן יצאו ליער כי השקט שלו הרגיע את כאבן
במקצת, אך אז הביטו למעלה וראו עשרה
כוכבים הנופלים מהשמיים. זה היה הסוף של
כל התקוות שלהן. הן ידעו שבעליהן נפלו
בקרב ושלעולם כבר לא ישמעו את קולותיהם
ולא יראו את פניהם. הן בכו כל כך שאפילו
הכוכבים ששמרו בשמיים ריחמו עליהן. בסוף
עייפות שכבו בעשב רך ונרדמו עמוק.